

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/51/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013201350
Dátum vydania rozhodnutia:	01.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013201350.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a členov senátu JUDr. Nory Halmovej a Petry Příbelskej PhD. v právnej veci žalobcu: G4S Secure Solutions (SK), a.s., IČO: 31 328 059, Víšňová 16, Bratislava, právne zastúpený: Mgr. Martin Berec, advokát, DOMUS PETRA, Pod Sokolice 1/B, Trenčín, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č.: PPZ B-1030-001/2013 zo dňa 7. mája 2013 konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/181/2013 - 39 zo dňa 12. novembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky n e p r e d l o ž í Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade ustanovenia § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti a o zmene niektorých zákonov s Ústavou Slovenskej republiky.

Návrh na prerušenie konania z a m i e t a .

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/181/2013 - 39 zo dňa 12. novembra 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave žalobu zamietol podľa § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

Predmetom súdneho prieskumu zákonnosti bolo rozhodnutie žalovaného č.: PPZ B 1030-001/2013 zo dňa 07.05.2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), ktorým žalovaný v odvolacom konaní zamietol odvolanie žalobcu ako prevádzkovateľa bezpečnostnej služby proti rozhodnutiu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. p.: LIC-123-69/2010 zo dňa 05.03.2013 (ďalej aj „prvostupňové

rozhodnutie“), ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 10.000,- € za porušenie ustanovenia § 47 zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 473/2005 Z. z.“) a za porušenie § 56 ods. 5 druhá veta a § 56 ods. 7 písm. a/ tohto zákona, čím sa dopustil správneho deliktu podľa § 91 ods. 1 písm. e/ a d/ zákona č. 473/2005 Z. z., a toto rozhodnutie zároveň potvrdil.

Rozsudok krajský súd odôvodnil ustanoveniami § 2 ods. 1 písm. b/, § 3, § 8, § 56 ods. 7 písm. a/, § 91 ods. 1 písm. d/ zákona č. 473/2005 Z. z. uvádzajúc, že žalobca namietal nezákonnosť rozhodnutí len v časti týkajúcej sa porušenia § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z. za skutok spočívajúci v tom, že nezabezpečil ochranu majetku pri preprave finančnej hotovosti v hodnote 705.960,- € nachádzajúcej sa vo vozidle žalobcu najmenej dvoma osobami poverenými výkonom fyzickej ochrany. Medzi účastníkmi konania bol teda sporný iba výklad ustanovenia § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z. a to či žalobca splnil alebo nesplnil svoju povinnosť zabezpečiť prepravu majetku (finančnej hotovosti 705.960,- €) vhodným motorovým vozidlom (toto nebolo sporné) a ochranu majetku najmenej dvoma osobami poverenými výkonom fyzickej ochrany, ktoré mali byť prítomné pri chránenom majetku, alebo postačovala ich prítomnosť pri prevádzkovaní zabezpečovacieho a poplachového systému a priamom riadení a kontrole tejto činnosti.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že jednotlivé ustanovenia práva sú všeobecné súde povinné interpretovať a aplikovať v prvom rade vždy z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou garantovaných základných práv a slobôd. Totiž aj v prípade hypoteticky možnej konkurencie viac metodologicky racionálne obhájiteľných interpretačných alternatív je nutné zvoliť ako výsledok výkladu tú, ktorá opodstatnene nadobúda prednosť pred ostatnými, t.j. uprednostniť interpretáciu takú, ktorá je ústavne konformnejšia. Súd sa stotožnil s právnym posúdením veci správnymi orgánmi a v podrobnostiach odkázal na presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré nemalo význam detailne opisovať v rozsudku. Žalovaný podľa krajského súdu správne poukázal na dôvodovú správu k zákonu o súkromnej bezpečnosti a na účel tejto zákonnej úpravy.

Pri výklade právnej normy treba vychádzať z toho, že podstatná je aplikácia materiálneho hľadiska, nakoľko právny formalizmus v podmienkach demokratického právneho štátu nemôže celkom prevládať (napr. nález ÚS ČR zo dňa 04.02.1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96). Úlohou sudcu v podmienkach materiálneho právneho štátu je nájsť riešenie, ktoré by bolo v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti, resp. v súlade s prirodzeno - právnymi princípmi (napr. nález ÚS ČR zo dňa 02.11.2009, sp. zn. II. ÚS 2048/2009). Podľa konštantnej judikatúry nemožno orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom tolerovať formalistický prístup, pričom je nutné zdôrazniť, že povinnosť súdu nachádzať právo neznamená len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonnom texte, ale tiež formulovať, čo je zmyslom a účelom právnych predpisov (napr. nález ÚS ČR zo dňa 07.09.2010, sp. zn. Pl. ÚS 34/09). Súd teda musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musia smerovať k spravodlivému výsledku. Súdu prislúcha, aby sa zaoberal otázkou, či mechanická a formalistická aplikácia zákona bez ohľadu na zmysel a účel záujmu chráneného právnou normou, nemôže priniesť absurdné následky a v prípade, že tomu tak je, aby takúto interpretáciu zákona odmietol a zvolil výklad v duchu zákona.

Krajský súd v Bratislave poukázal na článok 46 ods. 1, článok 144 ods. 1 v spojení s článkom 152 ods. 4 Ústavy SR a na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 274/07 zo dňa 11.11.2007, sp. zn. III. ÚS 341/07-38 zo dňa 01.07.2008, pričom vychádzajúc jednak z obsahu a zmyslu vyššie citovaných ustanovení právneho predpisu (zákona č. 473/2005 Z. z.) a samozrejme z ich doslovného znenia, považoval krajský súd výklad ustanovenia § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z. o súkromnej bezpečnosti žalovaným za správny. Keďže žalobca bol povinný zabezpečiť prepravu majetku (v danom prípade finančnej hotovosti 705.960,- €) vhodným motorovým vozidlom a ochranu tohto majetku najmenej dvoma osobami poverenými výkonom fyzickej ochrany, ktoré mali byť prítomné pri chránenom majetku, teda mali ho strážiť, avšak túto povinnosť porušil, dopustil sa správneho deliktu. Pre naplnenie pojmu fyzická ochrana v súvislosti s ochranou majetku nepostačovala prítomnosť dvoch osôb pri prevádzkovaní zabezpečovacieho a poplachového systému a priamom riadení a kontrole tejto

činnosti. Bolo irelevantné tvrdenie žalobcu, že takýto spôsob ochrany majetku je podľa neho najefektívnejší, keďže spolupáchateľmi protiprávnej činnosti sú väčšinou práve osoby fyzicky prítomné pri chránení majetku. Navyše v danom prípade zlyhal aj tento systém, keďže bočné posuvné dvere vozidla signál GPS nevysielajú. Ak by bol majetok chránený podľa zákona o súkromnej bezpečnosti najmenej dvoma osobami poverenými výkonom fyzickej ochrany prítomnými vo vozidle - pri chránení majetku, zrejme by ku škode - odcudzeniu peňazí nedošlo.

Tvrdenie žalobcu, že ku krádeži peňazí nedošlo pri preprave, ale zo zaparkovaného vozidla, a teda nemožno aplikovať § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z., treba striktne odmietnuť. Prepravou nie je len samotný pohyb vozidla, v ktorom sa nachádza chránený majetok, ale samozrejme aj čas, keď vozidlo (pri preprave) z akéhokoľvek dôvodu stojí. Preprava začína naložením a končí vyložením zásielky, t.j. v danom prípade od momentu naloženia peňazí určených na dotáciu bankomatov až po ukončenie prepravy, t.j. splnenie povinnosti dotácie bankomatov v určený deň, bez ohľadu na počet zastávok. Žalovaný sa touto námietkou detailne zaoberal a krajský súd nemal dôvod sa od jeho logických argumentov odchýliť. Krajský súd nenašiel žiaden dôvod meniť ani výšku uloženú pokutu, keďže táto bola uložená v medziach zákonnej sadzby a jej výška bola správnymi orgánmi riadne odôvodnená s poukazom na § 91 ods. 4 zákona č. 473/2005 Z. z., pričom spĺňa jednak preventívny ako aj represívny účel.

II.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 2S/181/2013 - 39 zo dňa 12.11.2014 zmenil a rozhodnutie žalovaného zo dňa 07.05.2013 a rozhodnutie č. LIC-123-69/2010 zo dňa 05.03.2013 zrušil (v podanej žalobe uviedol žalobca ako žalovaného 1. Ministerstvo vnútra SR a žalovaného 2. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave). Ďalej sa žalobca domáhal, aby žalovaný 1. a žalovaný 2. mu uhradili škodu vo výške 10.000,- € spolu s trovami správneho a súdneho konania.

Podľa žalobcu v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca namietal procesný postup súdu, keď žiadnym spôsobom nekonal v tomto súdnom konaní so žalovaným 2., napriek tomu, že žalovaný 2. bol primárne správny orgán, ktorý svojím rozhodnutím č. k. LIC-123-69/2010 zo dňa 05.03.2013 a postupom v správnom konaní zasiahol do práv žalobcu. Žalobca riadne označil v žalobe účastníkov konania na strane žalovaného, čo aj explicitne vyplýva z prvej strany žaloby a jej znenia. Súd tým, že sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s účastníkom konania - žalovaným 2., zaťažil toto konanie vadou konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že krajský súd sa bez akejkoľvek ďalšej komparácie argumentov uvedených v žalobe stotožnil s argumentáciou žalovaného 1. a žalovaného 2., čím možno považovať rozsudok za arbitrárny, keď súd jediný právny záver nezdôvodní zo všetkých právnych hľadísk, ktoré prichádzajú do úvahy. Z vyjadrenia žalovaného 1. vyplýva, že vo svojich úvahách sa riadil nelogickými závermi. Žalobca opakovane tvrdí, že dikcia § 8 písm. b/ zákona č. 473/2005 Z. z. vymedzuje fyzickú ochranu alternatívne. Nie je zrejmé, prečo ak ratio legis nemala byť fyzická ochrana, ale len jeden prvok z možného výberu fyzickej ochrany, a to stráženie, tento pojem by zákonodarca v dikcii § 56 ods. 1 zákona č. 473/2005 Z. z. nepoužil.

Pokiaľ ide o administratívnoprávne trestanie na uvedené je potrebné aplikovať aj zásady trestného práva. Uvedený záver podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp. zn. 3Sžn/68/2004, 3Sž/85/2007, 8Sžo/28/2007, 8Sžo/147/2008), ktorá je jednotná v tom, že trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní, a že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) podlieha

obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy. Máme zato, že za daných skutkových okolností, je potrebné aplikovať na toto konanie zásadu in dubio pro reo.

K výške uloženej pokuty žalobca uviedol, túto je možné považovať za celkom zjavne neprimeranú a likvidačnú pre žalobcu. Táto bola zo strany žalobcu už uhradená, avšak žalobca požaduje jej vrátenie z titulu náhrady škody.

Žalobca trvá na svojich tvrdeniach, že pokiaľ zákon č. 473/2005 Z. z. neobsahuje zákonnú definíciu pojmu preprava, ani jeho bližšie vymedzenie, je jeho definícia použitá súdom vágna, ide o neprimeranú tvorbu práva súdom a sankcionovanie zo strany žalovaného 1. a žalovaného 2. považuje žalobca za neprípustné.

Vzhľadom na nesprávne právne posúdenie veci žalovaným 2. a následne aj žalovaným 1. odvolateľ má zato, že tento skutok nie je správnym deliktom podľa § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z., a teda ho nie je možné žiadnym spôsobom zo strany správnych orgánov sankcionovať.

III.

Dňa 22.06.2015 žalobca podal na Najvyšší súd SR podnet na podanie návrhu na začatie konania podľa § 37 a nasl. zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení sudcov v znení neskorších predpisov. Dôvodom podania podnetu je sporný výklad § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z., konkrétne pojmu „fyzická ochrana“ a „preprava“, keďže zákon je v tomto smere nejasný a zavádzajúci, poskytujúci viacero možných výkladov. Jednotlivé ustanovenia zákona používajúce pojem „fyzická ochrana“ a „preprava“ môžu byť vykladané niekoľkými spôsobmi, pričom žalobca má za to, že to nie je v kompetencii žalobcu, žalovaného ani súdu, ktorý rozhoduje túto právnu vec. Výklad ustanovenia § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z., a teda úmysel zákonodarcu, ktorý sa ani v dôvodovej správe nevysporiadal s riadnym výkladom svojho zámeru pri koncipovaní daného ustanovenia, je v kompetencii súdu ústavného. Žalobca má za to, že síce súd je oprávnený vykladať právny predpis pre daný konkrétny prípad, čo vyplýva zo sľubu, ktorý sudca prijíma podľa čl. 145 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, avšak v tomto prípade takýto výklad nepostačuje, keďže je nevyhnutné poskytnúť všeobecne záväzný výklad, ktorý jednoznačne stanoví podmienky výkonu činnosti žalobcu pri poskytovaní služieb, na ktoré je oprávnený a ktorý sudca vykonať nemôže.

Stanovenie takých podmienok výkonu činnosti ochrany majetku a osoby podľa zákona, ktoré sú zmätočne, nejasné a pripúšťajúce rôzny výklad právnej normy, je v rozpore s čl. 35 ods. 2 Ústavy SR. Podľa žalobcu mal zákonodarca stanoviť podmienky a obmedzenia výkonu činnosti ochrany majetku a osoby tak, aby nedochádzalo k možným interpretačným nejasnostiam, ktoré môžu viesť k sankcionovaniu subjektu vykonávajúceho danú špecifickú činnosť, v tomto prípade žalobcu. Takéto konanie zákonodarcu a následne subjektu oprávneného ukladať sankcie v správnom konaní za porušenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý je nejasný a zmätočný, považuje žalobca za zasiahnutie aj do jeho práva stanoveného Ústavou SR v čl. 35 ods. 1, t.j. na jeho právo podnikat'. Dochádza teda aj k rozporu s čl. 35 ods. 1 Ústavy SR. Nie je možné, aby zákonodarca stanovil podmienky výkonu činnosti tak, že subjekt, ktorý činnosť vykonáva je sankcionovaný z dôvodu nejasného úmyslu zákonodarcu, ktorý podmienky výkonu činnosti určil zmätočne, vágne a tak pripustil ich rôzny výklad. Jednotlivé ustanovenia zákona môžu byť vo vzájomnom rozpore a tým spôsobovať nejasnosť výkladu zákona a úmyslu zákonodarcu a zároveň, že takéto rôzne interpretačné možnosti výkladu zákona sú v rozpore s čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy SR ako právneho predpisu vyššej právnej sily. Je nevyhnutné, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal nález, na základe ktorého stanoví, že § 56 ods. 7 písm. a/ zákona je v rozpore s čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy SR.

IV.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že Krajský súd v Bratislave rozhodol v uvedenej

právnej veci rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/181/2013 - 39 zo dňa 12.11.2014 v súlade s O.s.p. na základe skutkového stavu, ako aj na základe zistených skutočností.

Žalobca v podanom odvolaní voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/181/2013 - 39 zo dňa 12.11.2014 neuvádza žiadne relevantné nové skutočnosti, ale iba zastáva názor, že došlo k nesprávnemu posúdeniu a rozhodnutiu vo veci. V tejto súvislosti sa žalovaný pridrižiava svojho stanoviska zo dňa 08.10.2013 uvedeného v písomnom vyjadrení k podanej žalobe.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný považuje napadnutý rozsudok za vydaný v súlade s ustanoveniami O.s.p., ktorý je v dostatočnom rozsahu odôvodnený a z toho dôvodu žalovaný odvolaciemu súdu navrhuje tento ako vecne správny potvrdiť.

V.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada len v prípade, ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250 ods. 1 veta prvá O.s.p., účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný.

Podľa § 250 ods. 4 O.s.p., pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni.

Podľa čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. Zákon môže ustanoviť podmienky a obmedzenia výkonu určitých povolaní alebo činností.

Podľa § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti, prevádzkovateľ strážnej služby, ktorý vykonáva ochranu majetku a osoby pri preprave, je povinný zabezpečiť prepravu majetku a osoby vhodným motorovým vozidlom a ochranu majetku a osoby najmenej dvomi osobami poverenými výkonom fyzickej ochrany, ak prepravuje majetok v hodnote od 166.000,- € do 1.660.000,- €.

Podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Z administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že správne orgány boli názoru, že žalobca porušil okrem iných ustanovení aj ustanovenie § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z. ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 21.12.2012 v čase od 14:14 hod. do 14:28 hod. v Bratislave, Vlčie Hrdlo č. 53, v čase dotácie bankomatu spoločnosti VÚB, a.s., nezabezpečil ochranu majetku pri preprave finančnej hotovosti v hodnote 705.960,- € nachádzajúcej sa v tom čase vo vozidle žalobcu najmenej dvoma osobami poverenými výkonom fyzickej ochrany. Z denného plánu dotovania bankomatov zo dňa 21.12.2012 bolo zistené, že vo vozidle sa na začiatku dňa a dotácií nachádzala hotovosť vo výške 999.000,- €. V čase krádeže bola vo vozidle prevádzkovateľa hotovosť vo výške 705.960,- €, pričom odcudzená bola hotovosť vo výške 662.960,- €. V predložennom dennom pláne sú uvedené ako osoby vykonávajúce dotácie A. ako dotovač a Y. ako vodič, v kolónke pri funkcii ochranca nie je uvedené žiadne meno. Žalobca v správnom konaní uviedol, že členmi posádky vozidla boli jeho zamestnanci Y. a A.. V čase krádeže títo členovia posádky vozidla neboli vo vozidle prítomní. Bol názoru, že splnil zákonnú povinnosť zabezpečiť ochranu majetku pri preprave majetku od 166.000,- € do 1.660.000,- € vhodným motorovým vozidlom. Odstavené riadne zabezpečené vozidlo bolo monitorované zabezpečovacím systémom, teda priebeh neprítomnosti posádky od uzamknutia vozidla až po návrat posádky do vozidla po cca 7 min. doplnením bankomatu je štandardne vyhodnocovaný interlokovým systémom, GPS systémom ako aj ostatnými elektronickými bezpečnostnými systémami. Priamo zákonodarcu v taxatívnom výpočte fyzickej ochrany predpokladá využitie popri tzv. osobnej ochrane teda na mieste a v čase prítomnej osoby tiež tzv. neosobnú ochranu prostredníctvom poplachového alebo zabezpečovacieho systému. Zo špecifikácie motorového vozidla vyplýva, že počas vykonávania prepravy je zabezpečovaná ochrana vozidiel dvoma pracovníkmi na dvoch nezávislých miestach. Jedným je pracovník operačného strediska, druhým zamestnancom je zamestnanec Národného kontrolného centra. Uvedení pracovníci prostredníctvom systému GPS nepretržite monitorujú nasledujúce stavy vo vozidle (poloha, otvorenie dverí, panické tlačidlo a náklon vozidla). Títo pracovníci, ktorí napriek tomu, že nie sú fyzicky prítomní vo vozidle, sú schopní často dôslednejšie posúdiť prípadnú mimoriadnu situáciu ohľadom vozidla ako zamestnanci priamo vo vozidle.

Prvostupňovým rozhodnutím č. LIC-123-69/2010 zo dňa 05.03.2013 bola žalobcovi uložená pokuta 10.000,- € za porušenie § 47 zákona č. 473/2005 Z. z. ktorého skutku sa dopustil tým, že neuschovával písomnosti týkajúce sa zamestnancov Z. O. a P. A. (bod 1), ďalej za porušenie § 56 ods. 5 druhá veta zákona o súkromnej bezpečnosti, ktorého sa dopustil tým, že dňa 05.01.2013 po preverení signálu "Poplach - vlámanie" z bankomatu VÚB, a.s. neoznámil podozrenie z trestnej činnosti neodkladne miestne príslušnému útvaru Policajného zboru (bod 2) a napokon za porušenie § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z.z. o súkromnej bezpečnosti, ktorého sa dopustil tým, že dňa 21.12.2012 v čase od 14:14 hod. do 14:28 hod. v Bratislave, Vlčie Hrdlo 53, v čase dotácie bankomatu spoločnosti VÚB, a.s., nezabezpečil ochranu majetku pri preprave finančnej hotovosti v hodnote 705.960,- €, nachádzajúcej sa vo vozidle žalobcu, najmenej dvoma osobami poverenými výkonom fyzickej ochrany (bod 3), čím sa žalobca v bode 1 a 2 dopustil správneho deliktu na úseku súkromnej bezpečnosti podľa § 91 ods. 1 písm. e/ zákona o súkromnej bezpečnosti a konaním uvedeným v bode 3 správneho deliktu na úseku súkromnej bezpečnosti podľa § 91 ods. 1 písm. d/ tohto zákona.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté žalovaným tak, že tento rozhodnutím č. PZ-B-1030-001/2013 zo dňa 07.05.2013 zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. LIC-123-69/2010 zo dňa 05.03.2013 potvrdil.

VI.

Odvolací súd v danej veci posudzoval rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/181/2013 zo dňa

12.11.2014, ktorým krajský súd žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal. Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného č.: PPZ-B-1030-001/2013 zo dňa 07.05.2013, ktorým žalovaný v odvolacom konaní zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. p.: LIC-123-69/2010 zo dňa 05.03.2013 (ďalej aj len prvostupňové rozhodnutie), ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 10.000,- €, nakoľko porušil viaceré ustanovenia zákona č. 473/2005 Z. z., potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Medzi žalobcom a žalovaným zostal sporný výklad ustanovenia § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z. a to, či žalobca splnil alebo nesplnil svoju zákonnú povinnosť zabezpečiť prepravu majetku (finančnej hotovosti 705.960,- €) vhodným motorovým vozidlom (uvedené nebolo sporné) a ochranu majetku najmenej dvomi osobami poverenými výkonom fyzickej ochrany, ktoré mali byť prítomné pri chránení majetku alebo postačovala ich prítomnosť pri prevádzkovaní zabezpečovacieho a poplachového systému a priamom riadení a kontrole tejto činnosti.

V súvislosti s uvedeným ustanovením, žalobca podal podnet na podanie návrhu na začatie konania podľa § 37 a nasl. zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení sudcov v znení neskorších predpisov, keďže podľa jeho názoru zákon je v tomto smere nejasný a zavádzajúci, poskytujúci viacero možných výkladov. Jednotlivé ustanovenia zákona používajúce pojem „fyzická ochrana“ a „preprava“ môžu byť vykladané niekoľkými spôsobmi, pričom žalobca má za to, že to nie je v kompetencii žalobcu, žalovaného ani súdu, ktorý rozhoduje túto právnu vec, výklad ustanovenia § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z.

Ďalej v podanom odvolaní namietal, že súd nekonal so žalovaným Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Bratislave, ktorý ako správny orgán prvého stupňa vydal ako prvý rozhodnutie č. LIC-123-69/2010 zo dňa 05.03.2013 (ďalej aj len prvostupňové rozhodnutie), ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 10.000,- €. Zároveň sa domáhal náhrady škody ako aj trov nielen súdneho konania, ale aj správneho konania.

K podnetu žalobcu na podanie návrhu na súlad právnych predpisov odvolací súd uvádza, že konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov podľa piatej časti O.s.p. je špecifickým konaním a nie je pokračovaním administratívneho konania. Použitie ustanovení iných častí, než je piata časť O.s.p. prichádza do úvahy len analogicky na základe ustanovenia § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. Primeranosť znamená obdobné použitie, t.j. analogickú aplikáciu všeobecných ustanovení O.s.p., ustanovení o konaní v prvom stupni a ustanovení o opravných prostriedkoch. Primeranosť použitia týchto ustanovení je limitovaná účelom a cieľom správneho súdnictva (§ 244 O.s.p.) a so zreteľom na tento účel ich treba aj aplikovať a vykladať.

Ustanovenie § 109 O.s.p. upravuje jednak prekážky konania zapríčínujúce obligatórny postup konajúceho súdu v podobe prerušenia konania (§ 109 ods. 1 O.s.p.) a jednak prekážky, vyskytnutie ktorých dáva súdu možnosť konanie prerušiť (§ 109 ods. 2 O.s.p.). Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. V istých prípadoch tak súd musí konanie prerušiť, v iných prípadoch buď konanie preruší, alebo urobí iné vhodné opatrenia na bezprietahové odstránenie vady konania.

Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 53/2010 k povinnosti všeobecného súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. uviedol, že k porušeniu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne rozhodnutie v danom prípade môže dôjsť len v prípade, ak

všeobecným súdom zvolený procesný postup [neakceptovanie návrhu sťažovateľa podľa § 109 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku] dosiahne takú intenzitu, ktorá ovplyvní rozhodnutie vo veci samej.

Ďalej Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 269/09 uviedol, že všeobecný súd je povinný vždy dbať na to, aby rozhodoval na základe ústavne súladnej normy, k čomu mu slúži spravidla ústavne konformný výklad, ale niekedy aj ultimatívna možnosť podať návrh na preskúmanie súladnosti právnej normy Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd"). Ak však účastník konania odôvodneným spôsobom podnieti, aby všeobecný súd podal návrh ústavnému súdu na preskúmanie súladu aplikovanej normy s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len "ústava"), má všeobecný súd v zásade tieto možnosti:

Buď vykoná ústavne konformný výklad právnej normy, alebo vysvetlí, prečo považuje bez ďalšieho právnu normu za ústavne súladnú, alebo sa stotožní s návrhom účastníka a predloží vec ústavnému súdu. V tomto zmysle nemožno pod domnienkou (čl. 144 ods. 1 < ústavy) či pod dospením k záveru [§ 109 ods. 1 písm. b <./ Občianskeho súdneho poriadku] rozumieť úplne voľnú úvahu súdu.

Z ústavy ako priamo záväzného a aplikovateľného práva vyplýva subjektívne právo účastníka na rozhodnutie, ktoré je v súlade s ústavou, resp. na rozhodnutie vychádzajúce z ústavne súladnej normy, na súdnu ochranu jeho základných práv a slobôd, nie však automatické subjektívne právo na podanie návrhu na ústavnom súde. Všeobecný súd je povinný korektne sa vysporiadať s uvedeným podnetom jedným z troch označených spôsobov, tak z hľadiska hmotných základných práv, ako aj z hľadiska riadneho odôvodnenia vyžadovaného právom na súdnu ochranu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 4Sžo/36/2012 zo dňa 18.09.2012 v obdobnej veci judikoval, že pochybnosť o tom, že všeobecný záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, musí mať konajúci súd. Na podanie návrhu ústavnému súdu za účelom začatia konania o súlade právnych predpisov nemá vplyv skutočnosť, že takúto pochybnosť prejavil účastník konania. Predloženie návrhu na preskúmanie súladu právneho predpisu s ústavou, alebo medzinárodnými dohovormi je teda činnosť súdu, ktorý návrh podáva a predseda senátu, ktorý návrh predložil, musí prijať osobné - vnútorné presvedčenie, že je nutné takýto návrh predložiť ústavnému súdu. Ide teda o osobné presvedčenie sudcu a nie presvedčenie účastníka konania, ktorému by predseda senátu „robit poštára“ s ústavným súdom. (Uznesenie ústavného súdu, sp. zn. III ÚS 99/08 zo dňa 01.04.2008, tiež uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 420/2010 zo dňa 06.10.2010).

Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd konštatuje, že podnet na súlad právnych predpisov nepredložil na Ústavný súd SR, keďže nedospel k záveru, že ustanovenie § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z. je v rozpore s čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy SR. Zároveň zamietol žalobcov návrh na prerušenie konania (§ 109 ods. 1 písmeno b/ O.s.p.). Sporný výklad pojmov medzi žalobcom a žalovaným žiadnym spôsobom nezasahuje do slobodnej voľby povolania, či podnikania. Žalobca môže vykonávať podnikateľskú činnosť neobmedzene, avšak je povinný niest' aj následky, ak nedodrížava zákonom stanovené podmienky tejto činnosti. Ak by účastníci konania navrhovali výklad jednotlivých pojmov, resp. interpretáciu slov v ustanoveniach zákona, Ústavný súd SR by bol neprimerane zaťažený podaniami, ktoré logickými argumentami môže vysvetliť aj odvolací súd.

V rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 341/07 - 38 zo dňa 01.07.2008 sa ústavný súd zaoberal okrem iného aj metodológiou výkladu ustanovení právneho poriadku: „Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia.

Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona...”

K výkladu pojmov fyzická ochrana a preprava odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z. ochranu majetku pri preprave definuje ako činnosť, pri ktorej prevádzkovateľ bezpečnostnej služby prepravuje majetok a súčasne ho aj ochraňuje. Rozsah a podmienky ochrany musia zodpovedať množstvu peňazí, ktoré sa prepravuje s tým, že ak sa prepravuje majetok v rozpätí od 166.000,- € do 1.660.000,- €, tento majetok sa musí zabezpečiť minimálne dvoma osobami. Pojem preprava sa častejšie vyskytuje v Občianskom a Obchodnom zákonníku. Zjednodušene povedané preprava obvykle začína okamihom naloženia tovaru do motorového vozidla a končí sa okamihom odovzdania tovaru a peňazí určenému subjektu. V danom prípade nie je dôležité ako dlho preprava trvala a koľkokrát auto s prepravovanou zásielkou zastavilo, podstatná je celková dĺžka trvania prepravy a jej začiatok a koniec, a skutočnosť, či prepravovaná zásielka bola doručená príjemcovi.

K pojmu fyzická ochrana súd uvádza, že je to ochrana, ktorá sa vykonáva živou silou. Spočíva v bezprostrednom strážení objektu, priestoru, predmetov a iných chránených záujmov fyzickými osobami. Vykonávajú ju príslušníci ozbrojených zborov, pracovníci súkromných bezpečnostných služieb, pracovníci dočasne poverení ochranou majetku a iné osoby, ktorým táto povinnosť vyplýva z funkčného zaradenia, ďalej pracovníci, ktorým boli úlohy stanovené inou právnou normou, napr. lesná, poľovná a rybárska stráž. Fyzická ochrana v širšom slova zmysle predstavuje aj ako určitý výkon pracovníka vykonávajúceho ochranu so zreteľom na jeho funkčné alebo pracovné zaradenie, pričom pojem výkon je potrebné chápať ako mieru zodpovednosti tohto pracovníka, úroveň jeho ostražitosti a bdlosti. Pracovníci fyzickej ochrany v rozsahu stanovenými predpismi zabráňujú rozkrádaniu, strate, zneužitiu, poškodeniu, prípadnému zničeniu majetku a neoprávnenému vstupu alebo vjazdu nepovolaných osôb a dopravných prostriedkov do stráženého objektu alebo priestoru. Vybavenie týchto pracovníkov výstrojom a výzbrojou je v súlade so zákonmi, v zmysle ktorých plnia úlohy fyzickej ochrany.

V predmetnom prípade išlo o ochranu majetku v hodnote 705.960,- € prostredníctvom aspoň dvoch fyzických osôb, tak ako to vyžadoval ustanovenie § 56 ods. 7 písm. a/ zákona č. 473/2005 Z. z.. Žalobca si túto povinnosť nespĺnil a tým, že nezabezpečil ochranu majetku fyzickými osobami, keďže z motorového vozidla pri preprave majetku bola neznámym páchatelom odcudzená suma 662.960,- €, a teda zásielka nebola doručená jej adresátovi resp. namiesto doručenia v danom prípade prišlo k porušeniu zákona č. 473/2005 Z. z., konkrétne ustanovenia § 47 ods. 5 veta druhá a § 56 ods. 7 písm. a/ na skutkovom základe, ktorý je opísaný v prvostupňovom správnom rozhodnutí, keďže žalobca nepreukázal, že jeho zamestnanci Z. O. a P. A., spĺňali v rozhodujúcom období zákonné podmienky preukazujúce ich bezúhonnosť, spoľahlivosť, prípadne ich vzdelanie. Vzhľadom ku skutočnosti, že Roman Smatušík sa zúčastnil prepravy peňažnej hotovosti dňa 21.12.2012, kde došlo ku krádeži peňažnej hotovosti, možno konštatovať, že žalobca nezabezpečil ochranu majetku v súlade so zákonom.

K námietke žalobcu, že sa v súdnom konaní nekonalo so žalovaným správnym orgánom prvého stupňa najvyšší súd uvádza, že v zmysle § 250 ods. 4 O.s.p. je okruh účastníkov stanovený zo zákona a žalovaný pri rozhodnutiach vydaných v správnom konaní je správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom

stupni, ako nositeľ konkrétnych právomocí. Bude to teda správny orgán, ktorý rozhodol v správnom konaní o odvolaní alebo o rozklade.

Pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty vo výške 10.000,- €, tá je vecou voľnej úvahy správneho orgánu, a súd by sa jej výškou zaoberal len v prípade, ak by voľná úvaha, ktorou sa žalovaný riadil pri rozhodovaní o výške pokuty, nezodpovedala obsahu spisu, alebo by sa priečila zásadám logického myslenia. Takéto pochybenia v správnom konaní, ktoré predchádzalo vydaniu preskúmaných rozhodnutí a ani v samotných rozhodnutiach žalovaného ani prvostupňového orgánu neboli odvolacím súdom zistené. Výška uloženej pokuty bola náležitým spôsobom odôvodnená naplňajúc svoj represívny a preventívny charakter. Nakoľko podľa ustanovenia § 91 ods. 4 zákona č. 473/2005 Z. z. za správny delikt podľa ustanovenia § 91 ods. 2 tohto zákona možno uložiť pokutu od 331,- € do 16.596,- € a zákaz činnosti do troch rokov. Závažnosť porušenia základných povinností na strane žalobcu pri ochrane majetku pri preprave bola správne vyhodnotená správnym orgánom na uloženie pokuty vo výške 10.000,- €, keďže konaním žalobcu bol ohrozený záujem chránený zákonom s prihliadnutím aj na tú skutočnosť, že žalobca bol v minulosti postihnutý za porušenie povinností na úseku súkromnej bezpečnosti celkovo 9-krát.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení odvolacích námietok žalobcu, Najvyšší súd Slovenskej republiky s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/181/2013 - 39 zo dňa 12.11.2014 potvrdil ako vecne a právne správny.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov odvolacieho konania, čo však v prejednávanej veci nenastalo, a teda súd právo na náhradu trov konania žalobcovi nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.